ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀνέκδοτα.

Δύο Κινέζοι μύωπες ἐφιλονείκουν ποτε τίς ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μακρότερα τοῦ ἄλλου, καὶ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας ἀπεφάσισαν τὴν ἐπαύριον νὰ ὑπάγωσιν εἰς ὡρισμένον μέρος καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ κυττάξωσι πλάκα τινά, τὴν ὁποίαν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς θύρας ναοῦ τινος εὐσεβής τις.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀμφότεροι κατ' ἰδίαν ἐπεσκέφθησαν τὸν ναὸν, καὶ ὁ μὲν εἷς ἰδὼν ἐπὶ τῆς πλακὸς τὴν ἐπιγραφὴν, «Αὕτη ἡ πλὰξ ἐστήθη ἐνταῦθα πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος,» ἀνεχώρησε, βέβαιος ὤν, ὅτι θὰ ἐνίκα τὸν ἀντίπαλόν του. Ὁ ἄλλος ὅμως ἐπιμελέστερος τοῦ πρώτου, ἐλθὼν ἐξήτασε καλῶς τὴν πλάκα καὶ εὗρεν ἐκτὸς τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς καὶ ἑτέραν μὲ πολὺ ψιλὰ γράμματα ὑποκάτω αὐτῆς τὴν ἑξῆς: «Ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ Λίγγ.»

Τὴν ἐπιοῦσαν ἀμφότεροι εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ ὁρισθέντος μέρους, ἀφ' ὅπου δὲν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τίποτε.

Τότε ὁ πρῶτος ἐξεφώνησε, «Βλέπω τὴν πλάκα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν, «ἐστήθη εἰς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.» «Κάλλιστα, εἶπεν ὁ ἕτερος,» ἀλλ' ἐγὼ διακρίνω κάτωθεν αὐτῆς καὶ ἄλλο τι, «ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ Λίγγ!»

«Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ πρῶτος, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κυττάξω καλλίτερα!»

— Γερμανός τις γεωργὸς ἐν Ἀμερικῇ, ἰδὼν πτωχόν τινα αὐτόχθονα ἀναγινώσκοντα τὴν Γραφὴν, περιπαικτικῶς πως εἶπεν αὐτῷ, «Τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν εἶναι διὰ τοιούτους, ὁποῖος σύ.»

— «Ἔχετε λᾶθος, ἀπεκρίθη ὁ αὐτόχθων, ἀπ' ἐναντίας εἶναι καταλληλότατον.»

— «Πῶς τὸ ἠξεύρεις;»

— «Τὸ ὄνομά μου εἶναι ἐντὸς αὐτοῦ,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός.

— «Τὸ ὄνομά σου! Ποῦ;»

— «Ἐνταῦθα,» εἶπεν ὁ Ἰνδὸς ἀναγινώσκων, «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὅπως σώσῃ ἁμαρτωλούς! ἁμαρτωλούς! αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά μου, κύριε!»

Γνωμικά.

—«Πᾶς ἐρυθριῶν μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι χρηστός.»
(Μένανδρος.)

—«Ὅστις οὔτε νὰ ἐρυθριᾷ ἠξεύρῃ, οὔτε νὰ φοβῆται εἶναι πρότυπον πάσης ἀναιδείας.»» (Δίφιλος.»)

—«Ἡ χάρις πάντοτε γεννᾷ χάριν, ὅστις δὲ λησμονεῖ τὴν εὐεργεσίαν, οὗτος δὲν εἶναι εὐγενὴς ἀνήρ.»
(Σοφοκλ. Αἴ. 522.)

— «Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἀκόμη καὶ τὸν καπνὸν τῆς πατρίδος του Ἰθάκης καὶ εὐθὺς νὰ ἀποθάνῃ.»
(Ὁμήρ. Ὀδ. 58.)

— **Μήτερ** ἠρώτησέ ποτε κοράσιόν τι τὴν μητέρα του, «ἀφοῦ τίποτε δὲν χάνεται, ποῦ πηγαίνουν ὅλοι οἱ διαλογισμοί μας;»

«Εἰς τὸν Θεὸν,» ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ μὲ σοβαρότητα, «ὅστις ἐνθυμεῖται αὐτοὺς πάντοτε.»

« Πάντοτε!» ἐφώνησεν ἡ Κλεοπάτρα. «Τότε φοβοῦμαι! τρέμω! μητέρα μου!»

Ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ἔχει αἰσθανθῆ τὸ αὐτό;

— **Θέλεις** νὰ ζῇς ἐν εἰρήνῃ μὲ ὅλον τὸν κόσμον; Βάλε εἰς πρᾶξιν τὰ ἀξιώματα διασήμου τινὸς Γάλλου ἀνδρὸς, ὅστις ἐρωτηθεὶς πῶς κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὸν πέλεκυν κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἐποχὴν τῆς πρώτης Γαλλικῆς δημοκρατίας, ἀπεκρίθη, «Δὲν ἐζήτησα φήμην καὶ ἤμην σιωπηλός.»

— «Πολιτεύου καλῶς, καὶ τότε ὅσῳ ταχέως καὶ ἂν ἔλθῃ ὁ θάνατος, θὰ ἦσαι ἐνῆλιξ διὰ τὸν οὐρανόν.»

— «**Κάνεις** δὲν εἶναι τόσον μωρὸς ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ δώσῃ καλὴν συμβουλὴν εἰς ἄλλον, καὶ κάνεις τόσον σοφὸς, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ χρείαν τῆς συμβουλῆς ἄλλου.»

— Ἠμπορεῖς νὰ ζήσῃς μακροχρονιωτάτην ζωὴν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα 20 ἔτη εἶναι τὸ μεγαλείτερον ἥμισυ αὐτῆς. Οὕτω φαίνεται, ἐνῷ διέρχονται, καὶ οὕτω φαίνεται ἀφοῦ παρέλθῃ, καὶ ἡμεῖς στρέφοντες πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναθεωροῦμεν τὸ παρελθὸν, κατέχουν δὲ καὶ τὸν μεγαλείτερον τόπον εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν παρ' ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη τῆς ζωῆς μας.

— **Ὀφθαλμοὶ** γαλανοί, μεγάλοι, καθαροὶ καὶ σχεδὸν διαυγεῖς δεικνύουσι χαρακτῆρα ἰσχυρὸν, πολὺ συναισθητικὸν, δυσκολοκυβέρνητον, ὕποπτον, ζηλότυπον καὶ εὐερέθιστον, κλίνοντα πολὺ εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ φιλοπερίεργον.

— **Πολλαὶ** προσπάθειαι κατεβλήθησαν εἰς τὸ νὰ μεταφράσωσι τὸ κελάδημα τῆς ἀηδόνος διὰ γραμμάτων καὶ λέξεων· ἡ ἐπιτυχεστέρα εἶναι ἡ τοῦ Γερμανοῦ Μπεστεῖν, εἶναι δὲ τὰ ἑξῆς:

Τιοῦ, τιοῦ, τιοῦ, τιοῦ,
Σπε-τιοῦ τοκούα.
Τίο, τίο, τίο, τίο, τίο.
Κουοτίου, κουοτίου, κουοτίου, κουοτίο.
Τοκοῦ, τσκούο, τσκουο τσκούο,
Τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι, τσι-ι
Κοοόρρορ, τίου, τκσούα, πιπιτκσουις,
Τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσὸ, τσιρραδιν.
Τσόρρε, τσόρρε, τσόρρε, τσορρέκι,
Τσατοὺ, τσατοὺ, τσατοὺ, τσατοὺ, τσατοὺ, τσατοὺ, τσατοὺ, τσί.
Ντλο, ντλό, ντλό, ντλά, ντλό, ντλό, ντλό, ντλό.
Κουιοῦ τρρρρρρρρρτζτ.
Λου, λου, λοὺ, λε, λε, λε, λὶ. λὶ, λὶ, λί.

Τὸ δεύτερον βῆμα ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι νὰ τονίσωσι τὸ ᾄσμα τοῦτο καὶ οὕτω νὰ δύνανται αἱ κυρίαι μας νὰ παίζωσι καὶ μέλη τῆς ἀηδόνος!

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖον ἔνδυμα ἐφόρει ὁ ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐξιλασμοῦ;
2. Κατὰ τί διέφερε τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ ἱερατικοῦ ἐνδύματος;
3. Τί κλίνομεν νὰ λησμονῶμεν;

☞ Παρόραμα. Ἀντὶ Δαμασκῷ ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἐν σελίδι 5η τοῦ προηγουμένου φύλλου ἀνάγνωθι Ἰόππῃ.